

ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ
ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ
ΣΩΜΑΤΕΙΟ
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ: 1964

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
Τεύχ.: 210 Έτος: 2014

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ:
Φιλανθρωπικό Σωματείο
«ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ»
Α.Μ. 734 (3793)
Άπορ. Πρωτ. Θεσ/νίκης 3399/1964

ΕΔΡΑ:
ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΗΣ 22
Τ.Κ. 54621 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΤΗΛ. FAX 2310 233548 - ΤΗΛ. 277950

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ:
ΗΛΙΑΣ ΧΑΜΑΜΤΖΟΓΛΟΥ

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ:
1. Η. ΧΑΜΑΜΤΖΟΓΛΟΥ
2. Γ. ΚΙΟΣΣΕΣ
3. Α. ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ
4. Π. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

Τιμή φύλλου: 1€

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ ΤΡΑΠΕΖΩΝ
1. ΠΕΙΡΑΙΩΣ 5211 - 036427 - 751
2. ΕΘΝΙΚΗ 213/296025-73
3. ALPHA BANK 846002002000196

Γιά τις καταθέσεις των Είσορρων καί Δωρεών σας, στους παραπάνω λογαριασμούς, παρακαλούμε νά μᾶς ἀποστέλλετε φωτοαντίγραφο τῆς ἀπόδειξης καταθέσῃ σας στήν ταχυδρομική μας διεύθυνση:

ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΗΣ 22, Τ.Κ. 54621
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ὅπου ἐπίσης μπορεῖτε νά μᾶς στέλνετε καί ταχυδρομικές ἐπιταγές στό ὄνομα τοῦ Προέδρου μας κ. ΗΛΙΑ ΧΑΜΑΜΤΖΟΓΛΟΥ, γιά νά μπορούμε στή συνέχεια νά σᾶς ἀποστέλλουμε τή σχετική ἐπίσημη ἀπόδειξη τοῦ Σωματείου μας.

ΠΡΟΣΟΧΗ:

Σέ περίπτωση πού ἐπιδυμεῖτε νά δωρήσετε χρήματα ἀπό τό σπίτι σας, εἴτε ἀπό τόν χῶρο τῆς ἐργασίας σας, παρακαλούμε νά ἐπικοινωνεῖτε μέ τόν κ. Βασίλειο Τσιτσόλκο, στά τηλέφωνα:

1. 2310 927440
2. 6937 092430

Τό ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

1. ΧΑΜΑΜΤΖΟΓΛΟΥ ΗΛΙΑΣ, Πρόεδρος	τηλ. 2310-302217
2. ΚΑΠΕΤΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Ἀντιπρόεδρος	τηλ. 2310-232288
3. ΤΕΡΖΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, Γ. Γραμματέας	τηλ. 2310-467002
4. ΚΑΡΥΔΑΣ ΚΩΝ/ΝΟΣ, Ταμίας	τηλ. 2310-852481
5. ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, Μέλος	τηλ. 2310-924231
6. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, Μέλος	τηλ. 2310-318588
7. ΜΑΝΤΖΑΝΑΡΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Μέλος	τηλ. 2310-304066

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1964

«Δανείζει Θεῷ ὁ
ἐλεῶν πτωχόν, κατά
δέ τό δόμα αὐτοῦ
ἀνταποδώσει αὐτῷ».
(Παρ. 19,17).

«Ἐσκόρπισεν, ἔδωκε
τοῖς πένησιν· ἡ δικαιο-
σύνη αὐτοῦ μένει
εἰς τόν αἰῶνα»
(Β' Κορ. 9,9)

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ
ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ
ΤΟΥ ΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
Ἦχος πλ. δ'
Ἐν τῇ ὑπομονῇ σου
ἐκτήσω τόν μισθόν σου,
Πάτερ ὅσιε, ταῖς προσευ-
χαῖς ἀδιαλείπτως ἐγκατε-
ρήσας, τοὺς πτωχοὺς ἀγα-
πήσας καί τούτοις
ἐπαρκέσας· ἀλλά πρέσβευε
Χριστῷ τῷ Θεῷ, Ἰωάννη
Ἐλεῆμον μακάριε,
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Τοῦ φιλανθρωπικοῦ Σωματείου «ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ»
Ἐθνικῆς Ἀμύνης 22, Τ.Κ. 546 21 Θεσσαλονίκη, τηλ. καί fax: 2310 233 548 - τηλ. 2310 277950
ΤΕΥΧΟΣ 21ο ΕΤΟΣ 2014

ΛΥΤΡΩΤΙΚΑ ΣΑΛΠΙΣΜΑΤΑ

«Λύτρωσιν ἀπέστειλε Κύριος τῷ λαῷ αὐτοῦ»
(Ψαλμ. ρί' 9)

Πλησίασαν καί φέτος οἱ ἡμέρες πού δά γιορτάσουμε ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ. Βρισκόμαστε στήν ἱερή περίοδο τῶν 40 ἡμερῶν γιά νά προετοιμασοῦμε πνευματικά γιά τή μεγάλη χρονιάρα μέρα.

Τό μήνυμα τῆς ΛΥΤΡΩΣΕΩΣ σαλπίζει προφητικά ὁ Προφήτης καί Βασιλιάς Δαυίδ μπροστά στό μεγάλο αὐτό γεγονός... «Λύτρωσιν ἀπέστειλε Κύριος τῷ λαῷ αὐτοῦ»...

Μέσα στά μαῦρα σκοτάδια τῆς ἀγνοσίας τοῦ Θεοῦ, τοῦ φόβου καί τῆς δεισιδαιμονίας, ἀκούστηκε γλυκά τό προφητικό ἄγγελμα. Οἱ πο-

λιτισμένοι καί ἀπολίτιστοι ἄνθρωποι, οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων καί οἱ ἄγριοι τῆς ζούγκλας, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ποδοῦσαν τήν λύτρωση καί τήν ἀπαλλαγή ἀπό τόν βραχνά τῆς ἁμαρτίας. Καμμία θυσία καί καμμία προσφορά, δέν εἶχε τή δύναμη νά δώσει στους ἀνθρώπους τήν ἀνεκτίμητη λύτρωση. Καί μέ δακρυσμένα μάτια, ἀπελπισμένοι ἀπό τοὺς φιλοσόφους, περίμεναν μέ λαχτάρα λύτρωση ἀπό τόν οὐρανό. Ἦταν πανανθρώπινη πιά πεποίθηση ὅτι ὁ Θεός δά ἔστειλε ἀπό τόν οὐρανό στους ἀνθρώπους τῆς γῆς τό δῶρο τῆς λυτρώσεως. Μυριόστομη ἀνέβαι-

νε ή προσευχή: «άνάστα Κύριε, βοήθησον ήμϊν και λύτρωσαι ήμās, ένεκεν του όνόματός σου» (Ψαλμ. μγ', 27).

Και νά, «ότε ήλθε τό πλήρωμα του χρόνου, έξ-πέστειλεν ό Θεός τόν Υϊόν αὐτοῦ, γενόμενον εκ γυναικός, γενόμενον υπό νόμον, ίνα τούς υπό νόμον εξαγοράσῃ, ίνα τήν υϊοθεσίαν απολάβωμεν» (Γαλ. δ' 4,5). Όταν λοιπόν συμπληρώθηκε ό χρόνος, όταν ήλθε ό κατάλληλος καιρός πού είχε όρισει μέσα στο δέιο σχέδιο, έστειλε ό Θεός από τόν οὐρανόν στη γῆ τόν ΥΙΟΝ ΤΟΥ.

Πώς απέστειλε τή λύτρωση ή αγάπη του Θεοῦ; Μέ μία ΘΕΙΑ ΓΕΝΝΗΣΗ...

Μέ μία ΦΑΤΝΗ

Μέ ένα ΑΓΙΟ ΒΡΕΦΟΣ, πού έγινε ΣΩΤΗΡΑΣ και ΛΥΤΡΩΤΗΣ.

Μέ μία βαθιά και μεγάλη ταπείνωση του ΥΙΟΥ ΤΟΥ.

Ό Κύριος του οὐρανοῦ και της γῆς, δέν δέλησε νά γεννηθεῖ ούτε στη Ρώμη, ούτε στην Αθήνα, ούτε στην ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ, στά μεγάλα κέντρα της εποχής εκείνης. Έκλέγει τό μικρό, φτωχό χωριό της Βηθλεέμ. Και γεννιέται ταπεινά μέσα στη φάτνη των αλόγων ζώων...

Χωρίς τή ΒΗΘΛΕΕΜ και τή ΦΑΤΝΗ, δέν δά μπορούσαμε νά συλλάβουμε και νά κατανοήσουμε τό μυστήριο της ΛΥΤΡΩΣΕΩΣ... και ή ΒΗΘΛΕΕΜ και ή ΦΑΤΝΗ μās καλούν νά σκύψουμε, νά τα-

πεινωθοῦμε, νά κατακτήσουμε και νά ζήσουμε τό ταπεινό πνεῦμα της ΒΗΘΛΕΕΜ

Όλα μέσα στην νύχτα των Χριστουγέννων μās μιλάνε μέ χίλιες γλώσσες για τό μυστήριο της ύποταγῆς και της ταπεινώσεως. Ο ΛΟΓΟΣ παίρνει σάρκα κλεισμένος, ύποταγμένος επί ένιά μήνες μέσα στην παρθενική γαστέρα της ΘΕΟΤΟΚΟΥ. Τό μυστήριο είναι ασύλληπτο, γιατί ποτέ ως τότε ό κόσμος δέν είχε ζήσει τόν Θεό σάν γεγονός έσωτερικό. Ποτέ ως τότε δέν ήταν ό ΘΕΟΣ μέσα του, αλλά βρισκόταν σε διάλογο μέ τόν άνθρωπο. Απόψε στη ΒΗΘΛΕΕΜ γεννιέται ό ίδιος ό ΘΕΟΣ, ό απερινόητος, ύποταγμένος σε μία μεγάλη ταπείνωση, σ' όλους τούς δεσμούς της δημιουργίας Του.

Ο ΚΥΡΙΟΣ συνεχώς κατεβαίνει. Κατεβαίνει από τόν οὐρανόν στη γῆ.. Σκύβει και πλένει τά πόδια των μαθητών Του. Ένῶ δά μπορούσε νά έλθει μέ λεγεῶνες αγγέλων και αρχαγγέλων, νά επιβληθεῖ μέ χίλιους τρόπους... Όμως ΕΚΕΙΝΟΣ διαλέγει τό δρόμο της ταπεινώσεως. Από τήν ΦΑΤΝΗ ως τόν ΣΤΑΥΡΟ...

«Λύτρωσιν απέστειλε ΚΥΡΙΟΣ τῷ λαῷ αὐτοῦ».

Άραγε αδελφοί μου, έμεῖς γευθήκαμε τήν ΛΥΤΡΩΣΗ αὐτή;

Όσοι πιστοί, όσοι λυτρωμένοι, όσοι γευθήκαμε τήν γλυκειά λύτρωση, ως δοξάσουμε μέ τήν καρδιά μας τό μεγάλο ΛΥΤΡΩΤΗ μας ΧΡΙΣΤΟ... και ως άγρυπνοῦμε. Όσοι όμως δέν γεύτηκαν τή λύτρωση, ως ακούσουν τό μήνυμα της ΦΑΤΝΗΣ... ως ταπεινωθοῦν, ως ανοίξουν τ' αὐτιά τους και ως άφουγκρασθοῦν τό μήνυμα, πού στέλνει ό χριστιανός λυτρωμένος ποιητής Βερίτης.

«Ξυπνάτε αλύτρωτοι ραγιάδες για νά χαρεῖτε λευτεριά... Μέσα στην φάτνη του Χριστοῦ μας δά βρεῖτε λύτρωση τρανή...

δά λάμψει ή γῆ μας

σάν τόν ήλιο και δ' ανοιχτοῦν οί οὐρανοί». Άνθρωποι του 21ου αἰῶνα, πού δουλωθήκατε στις μηχανές σας και στα πάθη σας. Σπᾶστε τις αλυσίδες της περιφάνειας και του έγωισμοῦ σας. Η ΑΓΙΑ ΤΑΠΕΙΝΩΣΗ είναι τό διαστημόπλοιο, πού μπορούμε νά πετάξουμε μ' αὐτό και νά μποῦμε στον ΑΓΙΟ ΧΩΡΟ ΤΗΣ ΛΥΤΡΩΣΕΩΣ.

Αρχιμ. Κωνσταντῖνος Σακαρίδης

ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Τά Χριστούγεννα, τή μητρόπολη και ρίζα των έορτών φρόντισαν οί επιτήδριοι νά τήν ύποβαθμίσουν μέ τήν έμπορευματοποίηση και τήν υπερκατανάλωση, και νά τήν απογυμνώσουν από τό πνευματικό και ύψηλό νόημά της. Τώρα οί ψυχροί εκτελεστές της πολυπολιτισμικότητας τή βομβαρδίζουν ανελέητα. Στη σημερινή παγκοσμιοποιημένη κοινωνία σημειώνονται όλο και περισσότερα περιστατικά εκδίωξης της Χριστοῦ Γέννας. Καταγράφουμε κάποια από τά πολλά περιστατικά πού συνέβησαν τά Χριστούγεννα του 2010, μέ σκοπό τήν εκπαράδυσή τους από τις χριστιανικές κοινωνίες.

Η Εὐρωπαϊκή Έπιτροπή κυκλοφόρησε τό 2010 πάνω από τρία εκατομμύρια ήμερολόγια του 2011 για τά σχολεία της Δευτεροβάθμιας Έκπαίδευσης της Βρετανίας, στά όποια περιλαμβάνονται οί γιορτές των Έβραίων, Ινδουιστών, Μουσουλμάνων και των Σίχ. Δέν γίνεται όμως καμία αναφορά στις χριστιανικές γιορτές ούτε φυσικά και στα Χριστούγεννα. Στην κενή σελίδα της 25ης Δεκεμβρίου αναφέρεται ένα άσχετο μέ τή γιορτή μήνυμα, ένῶ στη χριστουγεννιάτικη κάρτα της ίδιας Έπιτροπῆς σημειώνεται απλῶς «Πορτινές εὐχές».

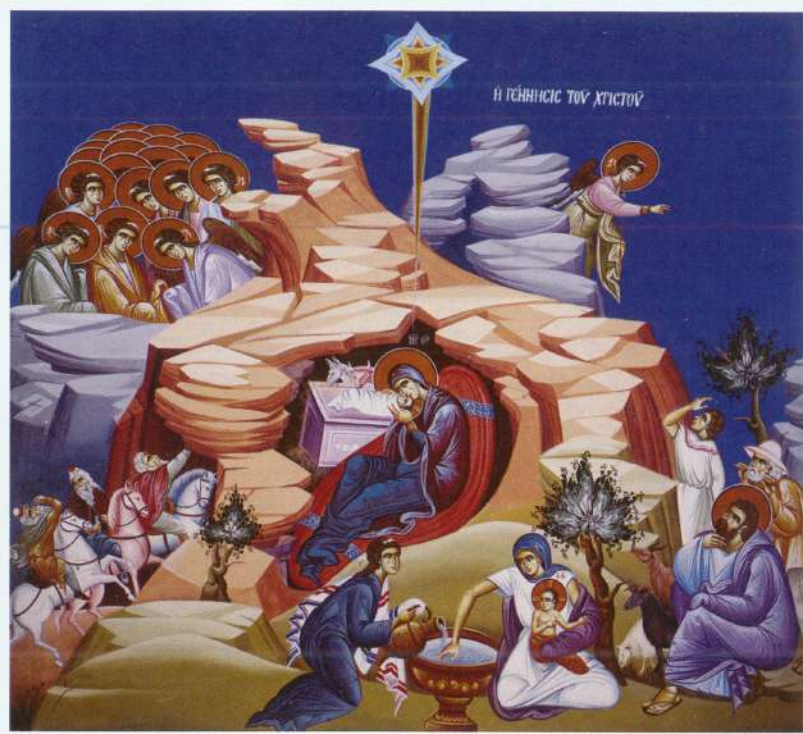
Ένα άλλο περιστατικό έχει σχέση μέ τόν βρετανικό «Έρυθρό Σταυρό», ό όποιος σε 430 καταστήματά του απαγόρευσε τις φάτνες, τά δέντρα και γενικά τις χριστουγεννιάτικες διακοσμήσεις, πού δά μπορούσαν νά προσβάλλουν τούς μουσουλμάνους. Έδωσε έντολή οί ευχετήριες κάρτες νά αναγράφουν «Καλές γιορτές» ή τις καλύτερές μας εὐχές». Τίπο-

τε δέν πρέπει νά παραπέμπει στα Χριστούγεννα. Παρ' όλα αὐτά, ένας από τούς εξέχοντες μουσουλμάνους πολιτικούς της χώρας δήλωσε: «Εῖναι ανόητο νά σκεφθεῖ κανείς ότι οί μουσουλμάνοι δά προσβληθοῦν... Στη δουλειά μου, όλο τό προσωπικό μου γιορτάζει τά Χριστούγεννα και εγώ γιορτάζω μαζί τους».

Στην άλλη πλευρά του Ατλαντικοῦ, τό Έφετεῖο της Φιλαδέλφειας των προοδευτικῶν Η.Π.Α. ένέκρινε τή στάση συνοικιακοῦ σχολείου τό όποιο απαγόρευσε στους μαθητές του νά τραγουδήσουν τά κάλαντα και τά γνωστά χριστουγεννιάτικα τραγούδια, όπως τό «Silent Night», «Joy to the World», «Oh, Come All Ye Faithful» και «Hark the Herald Angels Sing», ένῶ ένέκρινε τό «Rudolph the Red-Nosed Reindeer» («Rudolph» τό έλαφάκι) και τό «Frosty the Snowman») («Frosty» ό χιονάνθρωπος)!

Νομικοί ύποστήριξαν ότι πίσω από τήν απαγόρευση του σχολείου σχετικά μέ τις χριστουγεννιάτικες μελωδίες κρύβεται ή πολιτική της κυβέρνησης πού αποδοκιμάζει και έχθρεύεται τή θρησκεία, παραβιάζοντας τήν ιδρυτική ρήτρα του Συντάγματος των Η.Π.Α. Δήλωσαν μάλιστα τά εξῆς: «Τά Χριστούγεννα είναι μία ένδική άργία· γιορτάζουμε τή γέννηση του Ίησοῦ Χριστοῦ, δέν γιορτάζουμε τή γέννηση του Frosty του χιονάνθρωπου ή του Ρούντολφ του έλαφιού!... Η άπόφαση αὐτή αποτελεί ένα ακόμη παράδειγμα για τό πώς τά δικαστήρια έχουν διαστρέψει και μετατρέψει τυραννικά τήν ιδρυτική ρήτρα σε όπλο κατά των χριστιανῶν στον πόλεμο κατά των Χριστουγέννων».

Αλλά και στο τόπο όπου γεννήθηκε ό

Χριστός εξαιτίας του φόβου των ισλαμιστών φονταμενταλιστών, τά εργαστήρια κλωστούφαντουργίας στή Χεβρώνα και στήν Ίερουσαλήμ, παρήγαν και πουλούσαν μπλουζάκια και άλλα προϊόντα που απεικονίζουν τό ναό της Αναστάσεως χωρίς τό σταυρό, γιά νά μήν ἐνοχλούνται οί μουσουλμάνοι. Πάντως ἐδῶ καί 2.000 χρόνια κανείς ἀλλόδρησκος δέν εἶχε πρόβλημα. Καί ἔχουν τώρα οί κοινωνίες ὅπου οί χριστιανοί ἀποτελοῦν τή συντριπτική πλειοψηφία τους; Αὐτή εἶναι ἡ περίφημη παγκοσμιοποίηση, μέ τά ἀντιρατσιστικά της κηρύγματα, πού ἐν τέλει καταντοῦν ἀντιχριστιανικές ἀποφάσεις!

Ὁφείλουμε νά ὁμολογήσουμε ὅτι τά Χριστούγεννα βρίσκονται στό στόχαστρο τῆς Νέας Τάξης, ἡ ὁποία ἀνέλαβε τό ρόλο τοῦ σύγχρονου Ἡρώδη. Καθώς ἀποτελοῦν ἕναν ἀπό τούς πιό συνεκτικούς δεσμούς τῆς κοινωνίας, βάλλονται πανταχόθεν. Ἔτσι, ὁ πόλεμος ἐναντίον τους στίς χριστιανικές κοινωνίες ὀλοένα καί ἐντείνεται. Καί αὐτό, γιατί στή Νέα Τάξη ὑπάρχουν μόνο πολίτες καί ὄχι κοινωνίες. Μέ τήν υποβάθμιση ἢ καλύτερα τήν ἐξαφάνιση τῶν Χριστουγέννων εἶναι προφανές τί δέ-

δίου».

Καί κάτι ἀκόμη: Τά Χριστούγεννα δέν κινδυνεύουν τόσο ἀπό τούς ἀλλόδρησκους, ὅσο ἀπό μᾶς τούς λεγόμενους χριστιανούς, πού ἐν ὀνόματι τοῦ προοδευτισμοῦ συμμορφωνόμαστε μέ ὅλα τά ἀντιχριστουγεννιάτικα μηνύματα. Ἐγκαταλείποντας τή φάτνη τῆς Ἐκκλησίας μας ζητοῦμε καταφύγιο στά χιονοδρόμια, στά ρεβεγιόν ἢ ὅπουδῆποτε ἄλλου, μέ ἀποτέλεσμα νά ἀλλοτριώνουμε τόν ἐορτασμό τῶν Χριστουγέννων καί νά στεροῦμε ἀπό τόν ἑαυτό μας αὐτές τίς μεγάλες πνευματικές εὐκαιρίες.

Εὐδύνη καί ὑποχρέωσή μας εἶναι νά γιορτάζουμε τά Χριστούγεννα ὅπως μᾶς καλεῖ ἡ Ἐκκλησία μας καί ὅπως τά μάθαμε ἀπό τή ζωοδότρα παράδοσή μας. Τό χρωστοῦμε στόν ἑαυτό μας καί ταυτόχρονα στίς γενιές πού μᾶς ἀκολουθοῦν. Ἰδιαίτερα φέτος πού οί ψυχές μας κουρασμένες ἀπό τήν παταγώδη κατάρρευση τῶν πάσης φύσεως πύργων τῆς Βαβέλ ἀποζητοῦν λυτρωτικά Χριστούγεννα, Χριστούγεννα μέ Χριστό.

Εὐδ. Αὐγουστίνου
Φιλόλογος - Θεολόγος

λουν νά πετύχουν: τή μετατροπή τοῦ πολίτη σέ ὑπήκοο-πιόνι, πού δέν δά συναισθάνεται ὅτι εἶναι μέλος τῆς λαϊκῆς κοινότητας, δέν δά ἔχει πνευματικές ρίζες οὔτε πνευματικές ἀνατάσεις καί ἀναφορές. Μόνον ἔτσι ἐξυπηρετοῦνται τά σχέδια τῆς Νέας Ἐποχῆς. Ὅλοι ἐκεῖνοι ὅμως πού ἐπιμένουν νά συνεχίζουν τό ἔργο τοῦ Ἡρώδη ἄς μήν ξεχνοῦν ὅτι τό βρέφος τῆς Βηθλεέμ «ἐξῆλθε νικῶν καί ἵνα νικήσῃ», ἀφοῦ «τεθνήκασι οἱ ζητοῦντες τήν ψυχὴν τοῦ παι-

ΑΓΙΟΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΤΟΥ ΣΑΡΩΦ

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μας εἶναι Καθολική καί Οἰκουμενική, ὄχι μόνο γιατί μεταφέρει τό φωτεινό Εὐαγγελικό μήνυμα σ' ὁλόκληρη τήν οἰκουμένη, ἀλλά καί γιατί καλλιεργεῖ καί θερίζει τούς καρπούς τῆς ἀγιότητος στό ὅποιοδῆποτε κλίμα.

Σέ περιοχές τῆς γῆς μακρινές, πού τίς χωρίζουν ἀπέραντες βουνοσειρές καί ἀνοιχτές θάλασσες, σέ τόπους πού τούς κατοικοῦν λευκοί καί ἐρυθροί καί μαῦροι καί κίτρινοι λαοί, παντοῦ ἡ Ἐκκλησία ἔδωσε τό παρόν, ἐπραγματοποίησε τό μεγάλο της ἔργο. Ἐνωσε τό Θεό μέ τούς ἀνθρώπους καί τούς ἀνθρώπους μέ τό Θεό. Ἐδρεψε τίς ψυχές μέ τήν ὑπερούσια τροφή τῶν μυστηρίων. Φύτεψε στά τρίςβαθα πολλῶν ὑπάρξεων τήν ἔμπνευση καί τόν πόθο τῆς ἀπόλυτης ἀφιερώσεως. Ἐπλασε Ἀγίους.

Ἐνα τέτοιο ὑπερφυσικό δημιούργημα τῆς «Μίας, Ἀγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας» εἶναι καί ὁ Ρῶσος ἅγιος, ὁ ταπεινός ἱερομόναχος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ.

Ὁ ἅγιος Σεραφεῖμ εἶναι ἕνας ἀπό τούς πιό γνωστούς καί τούς πιό ἀγαπημένους ἁγίους τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας. Ἴσως γιατί ἡ ζωή του παρουσιάζει καταπληκτική ἰδιωτυπία. Ἐξησε πολύ μακριά ἀπό τόν κόσμο. Μέσα στόν πιό τραχύ καί στόν πιό ἀπόλυτο ἀναχωρητισμό, ἀλλά καί στάθηκε πολύ κοντά στόν κόσμο.

Ἀποδεσμεύτηκε ἀπό τά ἀνθρώπινα κοινωνικά σχήματα, πού συνθλίβουν καί ἐξουθενώνουν τήν ὑπαρξη, δόθηκε, μέσα στή μόνωσή του καί στήν ἄσκησή του, στό Ἅγιο Πνεῦμα. Ἀνακάλυψε κι ἔξησε τό πραγματικό καί πνευματικό νόημα τῆς ζωῆς καί μετά, δαπανήθηκε διδάσκοντας καί καθοδηγώντας καί παρηγορώντας τόν κουρασμένο λαό. Ἐγινε ὁ «στάρετς», δηλαδή ὁ πνευματικός καθοδηγητής.

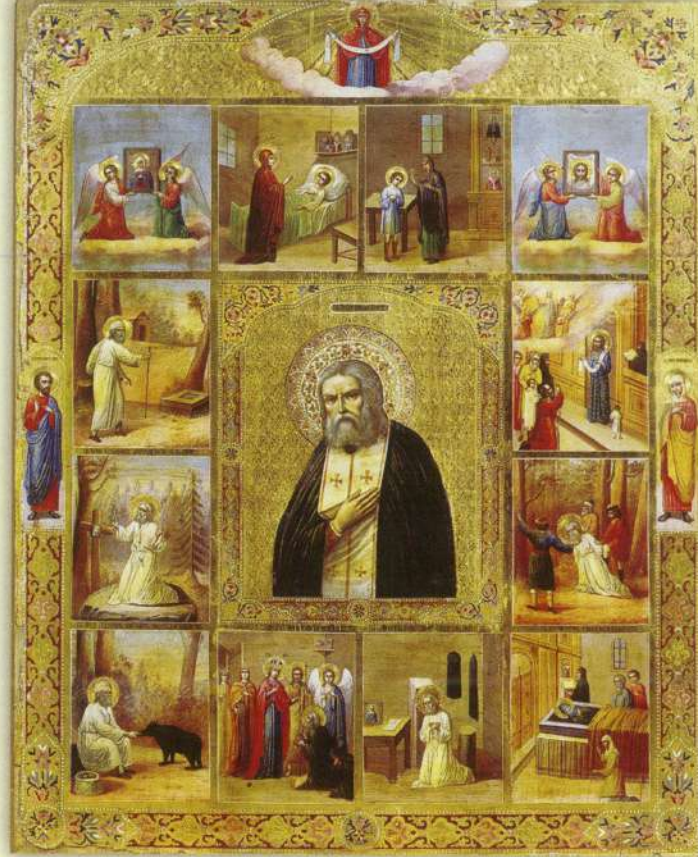
Σέ μᾶς τούς Ὁρθόδοξους Ἕλληνες ἡ

γνωριμία μέ τόν Ἅγιο Σεραφεῖμ προσφέρει δύο μεγάλες εὐλογίες. Πρῶτα πρῶτα τοποθετεῖ μπροστά μας ἕναν ἅγιο διδάσκαλο, πού μέ τήν ζωή του καί τίς διδασχές του μᾶς μεταδίδει ἀνεκτίμητες ἐσωτερικές πνευματικές ἐμπειρίες. Καί, δεύτερον μᾶς μεταφέρει τόν παλμό καί τήν πνευματική δημιουργία καί τήν ἀγιότητα τῶν ὀρθόδοξων Ρώσων ἀδελφῶν μας καί μᾶς βοηθάει νά ζήσουμε τήν οἰκουμενικότητα τοῦ Εὐαγγελίου καί τήν καθολικότητα τῆς ἱερᾶς κοινωνίας τῶν ἁγίων.

Λίγα ἀπό τήν ζωή του

Ὁ Πρόχορος Μονσίν, αὐτό ἦταν τό ὄνομά του, ἦταν τό τρίτο παιδί τῆς οἰκογενείας Μονσίν. Γεννήθηκε στίς 19 Ἰουλίου 1759 στήν ἐπαρχιακή πόλη Κούρσκ τῆς Μεγάλης Ρωσίας. Οἱ γονεῖς του Ἰσίδωρος καί Ἀγαθή Μονσίν ἦταν εὐκατάστατοι ἔμποροι: ὁ πατέρας του ἦταν ἐργολάβος οἰκοδομῶν καί εἶχε ἐργοστάσιο τούβλων. Ἡ Ἀγαθή ἦταν γυναίκα εὐσεβῆς καί τή σέβονταν πολύ οἱ κάτοικοι τοῦ Κούρσκ. Ἦταν ἀφοσιωμένη μητέρα καί μέ πολλή στοργή μεγάλωσε τά παιδιά της, πού τράφηκαν ἀπό τή μικρή τους ἡλικία μέ τίς ἐντολές τῆς Ὁρθόδοξης Πίστεως.

Τό πιό ἐντυπωσιακό στοιχεῖο τῆς ζωῆς τοῦ Ἀγ. Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ, ἴσως εἶναι ἡ μοναδικότητα τῆς προσωπικότητάς του, πού φαίνεται στόν ἀσυνήθιστο τρόπο ζωῆς του. Ἡ ζωή του εἶναι ζωντανή ἀπόδειξη ὅτι ὁ σύγχρονος ἀνθρωπος μπορεῖ πραγματικά νά ἀποκτήσει τήν ἴδια πληρότητα τῆς χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ ὁποία φανερώθηκε καί βιώθηκε ἀπό τούς ἀνθρώπους ὅλων τῶν αἰώνων κατά τήν διάρκεια τῆς ἱστορίας τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας. Πολλές ἀρετές ἐστόλιζαν τή ζωή τοῦ Ἀγ. Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ. Ἀπό τίς πολλές ἐμεῖς δά ἀναφέρουμε μόνο δύο τήν Χαρά καί τήν

Ειρήνη.

«Χριστός Ανέστη χαρά μου» ήταν ο χαιρετισμός του στον κάθε επισκέπτη του και η συμβουλή του: Νά έχετε ειρήνη στην καρδιά και χιλιάδες άνθρωποι γύρω σας θά σωθούν.

Ἡ χαρά

Ἄν κάποιος θά ἤθελε νά περιγράψει τήν προσωπικότητα τοῦ ἁγίου Σεραφεῖμ ἀναπόφευκτα θά ἔπρεπε νά χρησιμοποιήσῃ τή λέξη Χαρά. Αὐτή καί μόνο ἡ λέξη φτάνει νά σκιαγραφήσῃ ἀπόλυτα τόν Ἅγιο, γιατί τό στοιχεῖο πού ἦταν διάχυτο σ' αὐτόν καί διαπότιζε ὅλη του τήν ὕπαρξη εἶναι ἡ χαρά. Καί αὐτό δέν προξενεῖ καμιά ἐκπληξη γιατί ὁ ἅγιος Σεραφεῖμ, ἔχοντας ἀφιερώσει ὅλη του τήν ζωή στήν προσπάθεια γιά ἀπόκτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἔφτασε στό σημεῖο νά κατέχει τόν καρπό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού λέγεται Χαρά.

Τά παραδείγματα ἀπό τή ζωή του μιλοῦν εὐγλωττα. Ἀκόμη καί τά ροῦχα, πού συνήθιζε νά φοράει, μαρτυροῦν τήν ἀταλάντευτη χαρά πού περιέβαλε ὅλη του τήν ὕπαρξη καί χρωμάτιζε κάθε του πράξη.

Ἀντί γιά τό παραδοσιακό μαῦρο ράσο πού φοροῦσαν οἱ Ὀρθόδοξοι μοναχοί καί μοναχές, ὁ ἅγιος Σεραφεῖμ ἦταν σέ ὅλους γνωστός μέ τό ἄσπρο χοντρό ὑφαντό ράσο πού φοροῦσε. Μπορεῖ κανεῖς νά πεῖ ὅτι αὐτό τό ἄσπρο συμβόλιζε, ἐκτός τῶν ἄλλων, τή χαρά τῆς Κυριακῆς τῆς Ἀναστάσεως, χαρά πού ἦταν ἓνα συνεχές βίωμά του.

Τόν χαιρετισμό «Χριστός Ανέστη» τόν χρησιμοποιοῦσε ὄχι μόνο τίς σαράντα μέρες - ἀπό τήν Ἀνάσταση ὡς τήν Ἀνάληψη, πού συνήθως χαιρετοῦμε ἔτσι, ἀλλά ὁλόκληρο τό χρόνο. Στά πνευματικά του παιδιὰ συνήθιζε νά προσδέτῃ στό χαιρετισμό αὐτόν

καί τό «χαρά μου». Πάντα μέ τήν ἀγαλλίαση καί τή χαρά φανερά στό πρόσωπό του τόν ἄκουγαν νά τούς χαιρετάει: «Χριστός Ανέστη, χαρά μου».

Στίς Πνευματικές Ὁδηγίες του διαβάζουμε: «Εἶναι δυνατόν κανεῖς νά καταφέρει νά δεῖ τόν ἥλιο μέ τά σωματικά του μάτια καί νά μή νιώσει ἐνδουσιασμό καί ἱκανοποίηση; Ἀλλά πόσο μεγαλύτερη καί βαθύτερη εἶναι ἡ χαρά του ὅταν ὁ νοῦς, μέ τά δικά του ἐσωτερικά μάτια, βλέπει τόν Ἥλιο τῆς δικαιοσύνης, τό Χριστό! Τότε πραγματικά ὁ ἄνθρωπος πλημμυρίζει ἀπό χαρά ἀνείπωτη, ἀπό ἀγγελική ἀγαλλίαση...».

Στή Συνομιλία ὁ ἅγιος Σεραφεῖμ ἐξηγεῖ στό Μοτοβίλωφ: «Ὅταν τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ κατεβαίνει στόν ἄνθρωπο καί τόν περιβάλλει μέ τήν πληρότητα τῆς παρουσίας Του, τότε ἡ ψυχή τοῦ ἀνθρώπου γεμίζει μέ μιᾶ ἀνέκφραστη χαρά, γιατί τό Πνεῦμα τό Ἅγιο γεμίζει μέ χαρά ὅτιδήποτε ἐγγίζει».

Σύμφωνα μέ τίς προσωπικές ἐμπειρίες τοῦ ἁγίου Σεραφεῖμ, ἡ χαρά τῆς σωτηρίας ἐν Χριστῷ αποκτᾶται μόνο μέσα ἀπό τήν εἰλικρινή μετάνοια καί τήν οὐσιαστική

λύπη γιά τίς προσωπικές ἁμαρτίες. Μιά τέτοια στάση δέν ὀδηγεῖ ποτέ στήν ἀπελπισία.

Στό Νικόλαο Μοτοβίλωφ ἔλεγε:

«Σέ ἱκετεύω, χαρά μου, ἀπόκτησε τό πνεῦμα τῆς εἰρήνης. Ὁ ἄνθρωπος πού τό ἔχει δέν ταρασσεται ποτέ, εἶναι πάντα χαρούμενος. Γίνε κουφός καί ἄλαλος ὅταν ἔρχονται οἱ θλίψεις καί ὁ πόνος καί ἡ βαδιά χαρά τοῦ Χριστοῦ δέ θά σ' ἀφήσει ποτέ. Αὐτή, ἡ δική Του χαρά, εἶναι ἡ αἰώνια χαρά, ὁ θρίαμβος, ἡ ἀτελείωτη γιορτή. Μπροστά της ὅλες οἱ χαρές τοῦ κόσμου εἶναι ἀπλή σκιά!».

Ἡ Εἰρήνη

Ἐκτός ἀπό τήν χαρά, ἓνα ἄλλο ἐπίσης πολύ βασικό μήνυμα πού φτάνει ὡς ἐμᾶς ἀπό τή ζωή καί τή διδασκαλία τοῦ ἁγίου Σεραφεῖμ, εἶναι ἡ ἐσωτερική εἰρήνη ἑνας ἄλλος καρπός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἡ εἰρήνη τῆς ψυχῆς, πού γιά νά τήν ἀποκτήσῃ κανεῖς χρειάζεται μόχθος πολύς, στόλιζε τόν Ἅγιο Σεραφεῖμ καί μαγνήτιζε τούς ἀνθρώπους. Εἶναι πολύ γνωστό αὐτό πού συχνά ἔλεγε στά πνευματικά του παιδιὰ καί πού ἀναφέρεται στήν εἰρήνη μέ εὐαγγελικούς ὅρους: ΑΠΟΚΤΗΣΕ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗΝ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΣΟΥ ΚΑΙ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΓΥΡΩ ΣΟΥ ΘΑ ΒΡΟΥΝ ΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑ.

Γεμᾶτος μέ Ἅγιο Πνεῦμα, ὁ σῆρετς Σεραφεῖμ, ἀκτινοβολοῦσε γύρω του αὐτούς τούς καρπούς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος: τήν ἀγάπη, τήν εἰρήνη... (Γαλ. 5,22). Τούς καρπούς πού οἱ ἄνθρωποι ὅλων τῶν ἐποχῶν, ὅλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων, ὅπουδήποτε ἐπὶ τῆς γῆς χρειάζονται ἀπεγνωσμένα καί τούς ὁποίους κανένα γήινο ἀγαθό, οὔτε κοινωνικές παροχές, οὔτε ψυχίατροι, μποροῦν νά προσφέρουν.

Αὐτή τήν εἰρήνη τήν ἄφησε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, σάν ἀτίμητο θησαυρό, στοὺς μαθητές Του, πρὶν ἀπό τό Πάθος Του ὅταν τούς εἶπε: Εἰρήνη ἀφήμι ἡμῖν, εἰρήνην τήν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν (Ἰωάν. 14 27). Γι' αὐτὴν τήν εἰρήνη μιλάει κι ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στοὺς Φιλιππη-

σίους. Καί ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ, ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν φρουρήσει τὰς καρδίας ὑμῶν καί τὰ νοήματα ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ (4,7). Γι' αὐτό καί μεῖς ἄς ἐπιδιώξουμε μέ ὅλες μας τίς σκέψεις, μέ ὅλες μας τίς ἐπιθυμίες καί μέ κάθε πράξη νά ἀποκτήσουμε τήν εἰρήνη τοῦ Θεοῦ...

Νά προσπαθεῖς μέ κάθε τρόπο νά διατηρεῖς τήν εἰρήνη τῆς ψυχῆς καί νά μήν ταραξῇσαι ἀπό τίς προσβολές τῶν ἄλλων. Θά τό πετύχεις ἂν, μέ κάθε τρόπο συγκρατεῖς τήν ὀργή καί τό θυμό καί περιφρουρεῖς μέ τή νήψη τό νοῦ σου καί τήν καρδιά σου ἀπό συναισθήματα ἀρνητικά, τίς προσβολές τῶν ἄλλων (τίς ἀδικίες, τίς εἰρωνεῖες κ.λ.π.) ἄς τίς δέχεσαι ὅσο γίνεται ἀτάραχα, σάν νά μήν ἀπευδύνονται σέ σένα. Μιά τέτοια ἀντίδραση φέρνει στήν ψυχή ἡρεμία...

Γιά νά φυλάξεις τή ψυχική σου εἰρήνη φρόντισε συχνά νά συγκεντρώνεσαι στόν ἑαυτό σου καί νά διερωτᾷσαι: Πῶς εἶμαι, Σέ τί κατάσταση βρίσκομαι; Καί προσπάθησε νά εἰρηνεύσεις. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος προσπαθεῖ νά ἔχει καρδιά ταπεινή καί νά διατηρεῖ τή σκέψη του εἰρηνική, τότε ὅλες οἱ παγίδες τοῦ ἐχθροῦ δέ φέρνουν κανένα ἀποτέλεσμα. Γιατί ὅπου ὑπάρχει εἰρήνη λογισμῶν, ἐκεῖ ἀναπαύεται ὁ ἴδιος ὁ Θεός.

Τό μήνυμα τοῦ ἁγίου Σεραφεῖμ γιά τήν εἰρήνη εἶναι πολύ ἐπικαιρο - θά λέγαμε ὅτι γίνεται πολύ ἐπιτακτικό - στό σύγχρονο κόσμο μας. Τίποτε ἄλλο, δέν εἶναι τόσο ἀπαραίτητο σήμερα, ὅσο ἡ εἰρήνη στά ἄτομα, στίς διάφορες τάξεις μέσα στή σύγχρονη κοινωνία καί ἀνάμεσα στά ἔθνη. Μέ τίποτε πιά δέν κρύβεται ἡ σύγχυση καί ἡ ταραχή πού ζεῖ μέσα του ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς μας καί πού ἀπελπισμένα ζητάει νά βρεῖ τρόπους νά γεμίσει τό κενό πού νιώθει ἀπό τήν ἀπουσία τῆς εἰρήνης.

Ἡ πραγματική εἰρήνη - ἡ ὄντως εἰρήνη - βρίσκεται κοντά στό Χριστό καί μαζί μέ τόν Χριστό.

Ἀπόστολος Ἀγοραστός

Μεγάλο μυστήριο κρύβεται μέσα σέ όλα τά βάσανα

Διαπιστώνω κάθε μέρα ότι οί άνθρωποι είναι πολύ πονεμένοι πάρα πολύ πονεμένοι, βασανισμένοι. Από τό άλλο μέρος όμως, δέν μπορεί τίποτε νά βγάλει από τήν ψυχή μου τήν πίστη ότι ο Θεός τά ξέρει όλα, τά γνωρίζει όλα, καί επομένως μπορούμε νά ἐμπιστευόμαστε στόν Θεό, αλλά ὄντως νά ἐμπιστευόμαστε καί νά ἀναπαυόμαστε, κι ἂν ἀκόμη βλέπουμε τό χειρότερο πράγμα μπροστά μας. Ὁ ἴδιος ο Θεός εἶδε τόν Υἱό του νά σταυρώνεται, καί μάλιστα νά σταυρώνεται φορτωμένος τίς ἁμαρτίες τῶν ἀνθρώπων - πράγμα πού ἔκανε τόν Θεό νά ἀποστρέψει τά μάτια του ἀπό τόν Υἱό του. Ὁ Θεός Πατέρας τό σήκωσε αὐτό καί ἔμεινε παράδειγμα καί γιά μᾶς. Ἔτσι, ἄλλος ἀπό μᾶς δά σταυρωθεῖ, ἄλλος δά πονέσει ἀπό ἄλλη αἰτία· ἄλλος δά πάδει τό ἓνα, ἄλλος τό ἄλλο.

Στήν Κύπρο, ὅπου ἤμουν αὐτές τίς ἡμέρες, ἦρθε κάποια μέρα μιά κυρία, πού κυριολεκτικά συνέτριψε τήν ψυχή μου μέ αὐτό πού μοῦ εἶπε. Δέν ἤξερα μέχρι τότε ότι ἀνάμεσα στούς ἀγνοούμενους εἶναι καί μικρά παιδιά. «Μοῦ πῆραν τά παιδιά, εἶπε, τά ὅποια εἶχαν πάει στό σπίτι τοῦ κουνιάδου μου. Τά πῆραν μαζί μέ τά δικά του παιδιά. Ἐμεῖς φύγαμε καί γλιτώσαμε, ἀλλά αὐτούς τούς βρῆκαν ἐκεῖ οἱ Τοῦρκοι καί τούς πῆραν. Ἦταν καί ἓνα δυό κορίτσια μέ τή μητέρα τους. Ἐκεῖνες τίς ἄφησαν,

ἀλλά πῆραν τά ἀγόρια καί τόν πατέρα τους. Τό ἓνα παιδί μου ἦταν ἐντεκάμισι χρονῶν καί τό ἄλλο δεκατεσσάρων. Δέν τούς ἔκανα μνημόσυνο. Τί νά κάνω; Πιστεύω, κάτι μοῦ λέει ὅτι ζοῦν τά παιδιά μου». Εἶναι ἀγνοούμενα αὐτά τά παιδιά. Τό ἓνα δά εἶναι τώρα εἴκοσι ἔξι καί μισό καί τό ἄλλο πρέπει νά εἶναι εἴκοσι ἑννέα χρονῶν· περίπου δεκαπέντε χρόνια ἔχουν περάσει ἀπό τότε.

Συνέτριψε κυριολεκτικά τήν ψυχή μου. «Τί νά σοῦ πῶ;» τῆς λέω. Τή συμπονοῦσα, καί μοῦ ἔκανε ἐντύπωση πού εἶχε καί μιά γενναιότητα, καθώς ζεῖ μέ τήν ἐλπίδα ότι τά παιδιά της ζοῦν. Εἶχαν πιάσει αἰχμάλωτο καί τό τρίτο της παιδί, πού ἦταν στρατιώτης, ἀλλά μετά ἀπό τρεῖς μῆνες, ἄφησαν ἐλεύθερους τούς αἰχμαλώτους, μαζί καί τό παιδί της. Τά ἄλλα ὅμως... Κατά τά ἄλλα λένε οἱ Τοῦρκοι, λέει ὁ Ὁξάλ ὅτι τώρα δέν ὑπάρχουν ἀγνοούμενοι. Τί ἔγιναν αὐτά τά παιδιά; Τά ὅποια παιδιά τά εἶδαν, ἂν ὄχι ἄλλοι, οἱ γυναῖκες πού ἦταν ἐκεῖ. Ὅπως εἶπαν αὐτές: «Μᾶς ἔβαλαν ἐπάνω σέ αὐτοκίνητα καί μᾶς πῆγαν... Ἔβαλαν καί ὅλους τούς

ἄνδρες σέ ἄλλα αὐτοκίνητα καί τούς πῆγαν πρός ἄλλη κατεύθυνση». Τίς μέν γυναῖκες τίς παρέδωσαν στούς Ἑλληνοκυπρίους, ἐνῶ τούς ἄνδρες, ἀκόμη καί τά μικρά ἀγόρια, τούς πῆγαν ἄλλοῦ.

Δέν τελειώνουν τά βάσανα σ' αὐτόν τό κόσμος· δέν τελειώνει ὁ πόνος. Ἀλλά μεγάλο μυστήριο κρύβεται μέσα σέ όλα αὐτά τά βάσανα. Καί θέλω νά τό προσέξετε αὐτό, ἀδελφοί μου, καί νά τό σκεφθεῖτε, σᾶς παρακαλῶ. Σᾶς εἶπα ὅτι συνεθλίβη ἡ ψυχή μου, συνετρίβη ἡ ψυχή μου, μέ τήν καλή βέβαια ἔννοια. Δηλαδή, πόνεσα πάρα πολύ, καί δά μετάνιωνα χίλιες φορές, ἂν δέν εἶχα πονέσει, ἂν δέν εἶχα νιώσει τόν πόνο αὐτῆς τῆς γυναίκας. Ἄλλο αὐτό ὅμως, καί ἄλλο ὅταν βουλιάζει ὁ ἄνθρωπος καί ἀπελπίζεται. Δέν εἶναι καλό αὐτό. Τίποτε ἄλλο δέν μᾶς κάνει τόσο καλό ὅσο ὁ πόνος. Ὁ πό-

νος ὁ δικός μας καί ὁ πόνος τῶν δικῶν μας ἀνθρώπων. Καμιά φορά μιά μάνα πονάει πιά πολύ, ὅταν πονάει τό παιδί της, παρά ὅταν πονάει ἡ ἴδια. Καί βγαίνει καλό ἀπό αὐτό. Ἴσως τίποτε ἄλλο δέν ὠφελεῖ στόν κόσμο αὐτόν ὅσο ὁ πόνος.

Ὅλα τά ἄλλα κανεῖς, ἀπό δῶ ἀπό κεῖ, τά βολεύει· ἀλλά τόν πόνο, πού εἶναι πόνος στό σῶμα σου ἐπάνω, δέν μπορεί κανεῖς νά σοῦ τόν πάρει. Καί βασιλιάς νά εἶσαι, ἂν σέ πιάσει ὁ πόνος, δά πρέπει νά τόν ὑπομείνεις. Μπορεῖ κάποια «ψυχουλα» νά σοῦ δώσουν, γιά νά σέ ἀνακουφίσουν, ἀλλά δέν ἀρκοῦν τά «ψυχουλα», ἰδιαίτερα ὅταν πρόκειται γιά ψυχικό πόνο. Νά τά σηκώνουμε αὐτά καί νά πιστεύουμε ὅτι ὁ Θεός δά βγάλει καλό.

π. Συμεών Κραγιοπούλου

«Δόξα καί τιμή
καί εἰρήνη παντί
τῷ ἐργαζομένῳ τό ἀγαθόν»
(Ρωμ. 2, 10)

Τό Διοικητικό Συμβούλιο
τοῦ Φιλανθρωπικοῦ Σωματείου
«**ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ**»

καί οἱ βοηθούμενοί του, θερμά σᾶς εὐχαριστοῦν
γιά τήν ἐμπρακτική ἐκδήλωση τῆς ἀγάπης σας
καί σᾶς εὐχόνται ὁλόδερμα
χαρούμενα Χριστούγεννα
καί τόν καινούργιο χρόνο **2015**
εἰρηνικό παρά Θεοῦ καί εὐλογημένο.

Η ΖΩΗ ΜΑΣ

(Ίωάν. 11, 25-Α΄ Ίωάν. 5, 20)

Συνέχεια από τό προηγούμενο

Από τά πολλά χωρία πού αναφέρει ή Αγία Γραφή, γιά τό χαρισματικό αυτό τρόπο, τή γνωριμία μας καί τήν ένωσή μας μέ τό «ζώντα Θεόν», αναφέρουμε όρισμένα.

α) Στην Παλαιά Διαθήκη, ό Ψαλμωδός κάνει λόγο, πώς ό Θεός εΐναι Θεός «ζών» (Ψαλμ. 41,3). Καί όπως οί πηγές έχουν τρεχούμενο «ζών» δροσιστικό ζωογόνο ύδωρ, έτσι καί ό Θεός εΐναι πηγή δροσιστική καί ζωογόνος τής ανθρώπινης ψυχής καί έπειδή ό ποιητής μας θέλει νά απολαύσει τό δροσιστικό ζωογόνο αυτό ύδωρ, στρέφεται μέ πόθο μεγάλο πρὸς τό Θεό καί λέγει: «Ναί, μέ δίψα μεγάλη έστράφη ή ψυχή μου πρὸς Σέ τό μόνο ζώντα, πραγματικό Θεό. Πότε λοιπόν θά έλθω καί θά ίδῶ τόν ιερό τόπο τής παρουσίας Σοῦ τοῦ Θεοῦ μου!».

β) Ἐπὶ τοῦ ιδίου σοβαρωτάτου δογματικού θέματος, ό ευαγγελιστής Ίωάννης γράφει: «Ὅς δ' ἂν πῖν ἐκ τοῦ ὕδατος οὗ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγή ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον» (Ίωάν. 4,14).

Στούς παραπάνω στίχους προβάλλεται ό Θεός ὡς πηγή ὕδατος καί ή λήψη τοῦ ὕδατος αὐτοῦ εξασφαλίζει στήν ψυχή, διά τής χάριτος τοῦ Θεοῦ, αἰώνιαν εὐλογία καί παρέχει ζωὴν αἰώνιον. Γι' αὐτό λέει ό Κύριος: «Τά λόγια, πού λέω ἐγώ, εἶναι πνεῦμα καί δι' αὐτό μεταδίδουν ζωή» (Ίωάν. 6, 63). Τό ἴδιο ἔλεγε στόν Κύριο καί ό Απόστολος Πέτρος, πού ἔμαθε ἀπό τήν πείρα: «Κύριε ἔχεις λόγια τής αἰωνίας ζωῆς» (Ίω.6, 68). Τά λόγια ὅμως αὐτά ὁδηγοῦν στήν αἰώνια ζωή ὅσους παραμερίζουν καί ἀπαρνοῦνται τό θέλημά

τους καί ὑπακούουν στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ γιά ὅσους παρακοῦνε, αὐτή ή ἐντολή τής ζωῆς γίνεται αἰτία

θανάτου (Ρωμ. 7,10). Ἔτσι καί οί Ἀπόστολοι ἐνῶ ἦταν «εὐδία Χριστοῦ», γιά ἄλλους ἦταν «ὁσμή θανάτου», πού φέρει θάνατον, ἐνῶ γιά ἄλλους «ὁσμή ζωῆς», πού φέρει ζωή (Β΄ Κορ. 2, 15-16).

γ) Ἐπίσης ό Ευαγγελιστής Ματθαῖος πρὸς διευκρίνιση τοῦ χωρίου, ὅτι ό Ἰησοῦς Χριστός εἶναι «ή ζωή» (Ματθ. 19,17) ἀναφέρει πώς γιά τόν Ἰησοῦ Χριστό ή ζωή εἶναι πολύτιμη «πλεῖόν ἐστι τής τροφῆς» (Ματθ. 6, 25). Αὐτή ή δύναμη νά δίνει ζωή, εἶναι τό σημεῖο ὅτι ἔχει ἐξουσία πάνω στήν ἁμαρτία (Ματθ. 9,6) καί ὅτι φέρνει τή ζωή, πού δέν τελειώνει, «τήν αἰώνιον ζωὴν» (Ματθ. 19,16).

δ) Τέλος στό βιβλίο τής Γενέσεως ἀναφέρεται, πώς «ό ζών» Θεός δημιουργήσε «κατ' εἰκόνα αὐτοῦ», τό τελειότερο ἀπό τά ζωντανά πλάσματα, τόν ἄνθρωπο. Καί γιά νά εξασφαλίσει σ' αὐτή τή ζωή, τή συνέχεια καί τήν αὔξηση, ό Θεός τοῦ ἐχάρισε τήν εὐλογία Του, ὥστε καί ἂν ἀκόμη ό ἄνθρωπος εὐρισκόμενος ἐν μέσῳ ποικίλων δυσκολιῶν καί δοκιμασιῶν, νά εἶναι ἔτοιμος νά θυσιάσει τά πάντα, γιά νά τή διατηρήσει: «Καί εἶπεν ό Θεός· ποιήσωμεν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καί καθ' ὁμοίωσιν... Καί ἐποίησεν ό Θεός τόν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν, ἄρσεν καί θήλυ ἐποίησεν αὐτούς. Καί εὐλόγησεν αὐτούς ό Θεός λέγων· αὐξάνεσθε καί πληθύνεσθε καί πληρώσατε τήν γῆν καί κατακυριεύσατε αὐτῆς» (Γεν. 1, 26-28).

Ἡ μεγάλη αὐτή σημασία, πού δίνει ή Βίβλος στό ὄνομα «ζών» μαρτυρεῖ τήν ἀξία, πού ἔχει γι' αὐτήν ή ζωή, ή ὁποία, ὅσο καί ἂν περνᾷ πάνω στή γῆ, δέν τρέφεται πρωταρχικά μέ τά ἀγαθά τής γῆς, ἀλλά μέ τήν προσήλωση στό Θεό, πού εἶναι ή «πηγή τοῦ ζώντος ὕδατος» (Ίερ. 2, 13), «ή πηγή τής ζωῆς» (Ψαλμ. 35, 10. βλ. παρ. 14, 27) καί

«ζωῆς χορηγός».

Ἐπίσης ἐνδιαφέρουσες καί ἄκρως διδακτικές, ἐπὶ τοῦ βασικοῦ αὐτοῦ θεολογικοῦ θέματος, εἶναι οί προτροπές τοῦ ἀπ. Παύλου εἰς Ρωμ. 6, 4 καί Ἐφεσ. 4, 24.

«Ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν» (Ρωμ. 6, 4). Δηλ. νά ζήσουμε μιά καινούργια ζωή. «Καινή δέ ζωή, ό ἐνάρετος βίος» σημειώνει ό Ζηγαβηνός. Καί ό Ἀγ. Ίωάννης ό Χρυσόστομος: «Τό ὀρθῶς βιοῦν». Καθὼς δέ εἶναι εὐνόητον, ὅλοι οί ἐχέφρονες ποδοῦν καί ἐπιζητοῦν αὐτή «τήν καινή ζωή».

Ἡ καινότης αὐτή τής ζωῆς ἐξαφανίζει κάθε παλαιόν, γιατί ή νέα αὐτή ζωή προϋποθέτει ἀνακαίνιση τοῦ ἐγώ καί τής καρδιάς ἀπό πάθη, ἁμαρτίες, ἀδυναμίες, γιατί ἀπό τήν καρδιά ἐκπηγάζει κάθε ἡθική ζωή.

Στήν ἄλλη περικοπή συνιστᾷ ό Ἀπ. Παῦλος: «Ἐνδύσασθε τόν καινόν ἄνθρωπον» (Ἐφεσ. 4, 24). Νά περιβληθοῦμε, σάν ἄλλο ἔνδυμα τόν καινούργιο ἄνθρωπο. Ἡ ριζική αὐτή μεταβολή ἀφορᾷ τούς πόθους τής καινῆς ζωῆς. Μέσα στήν ἀτμόσφαιρα τής καινῆς αὐτῆς ζωῆς, ἀναζωο-

γονεῖται ό ψυχικός κόσμος καί ή νέα μας ἐν Χριστῷ ζωή.

Ἔστερα ἀπ' ὅλα αὐτά καί πολλά ἄλλα, πού μποροῦν νά γραφοῦν δέν μπορεῖ νά ἀμφισβητήσῃ κανείς, πὼς «ό Χριστός εἶναι ή ὄντως ζωή καί ὁδός», ὅπως βεβαιώνουν καί οί ιεροί ὕμνο-γράφοι τής Ἐκκλησίας μας.

«Μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς, διψῶσάν μου τήν ψυχήν, εὐσεβείας πότισοννάματα· ὅτι πᾶσι Σωτῆρ ἐδόησας· ό διψῶν ἐρχέσθω πρὸς με καί πινέτω. Ἡ πηγή τῆς ζωῆς, Χριστέ ό Θεός, δόξα σοι»¹.

«Ζωὴν τήν κηῆσασαν, ἐκυοφόρησας, Ἀγνήν Θεομήτορα, Θεόφρον Ἄννα. Διό πρὸς λῆξιν οὐράνιον, ἐνθα εὐφραينوμένων, κατοικία ἐν δόξῃ, χαίρουσα νῦν μετέστης, τοῖς τιμῶσι σέ πόθῳ, πταισμάτων αἰτουμένη, ἰλασμόν ἀιμακάριστε»².

Τό πνεῦμα τό ἅγιον... ζωή καί ζωοποιοῦν... φῶς, καί ζωή καί ζωσα πηγή νοερά...»³.

Ἀπομένει, λοιπόν, ἀδελφοί μου, σέ ὅλους ἐμᾶς τούς Ὀρθοδόξους χριστιανούς, ἐφ' ὅσον μέ φόβο Θεοῦ παραμένουμε στήν Ἁγία Ὀρθόδοξη Παράδοσή μας, τηροῦντες ἀπαρασάλευτη τή διδασκαλία τῆς Ἀγίας Γραφῆς καί τῶν Ἀγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας, νά παρακαλοῦμε τό Θεό νά μᾶς βοηθήσει, νά ἀντιληφθοῦμε ὅλη αὐτή τή μεγάλη ἀλήθεια. Πὼς μονάχα ό Χριστός εἶναι «ή Ζωή καί ή Ὀδός». Καί νά ἀναφωνοῦμε μέ χαρά: «Σύ γάρ εἰ ή ζωή καί τό φῶς ἡμῶν, Χριστέ ό Θεός, καί Σοί τήν δόξαν ἀναπέμπομεν σύν τῷ ἀνάρχῳ Σου Πατρί καί τῷ Παναγίῳ καί ἀγαθῷ καί ζωοποιῷ Σου Πνεύματι νῦν καί ἀεί καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν».

Η.Ι.Χ

1. Ὑμνος τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

2. Ἀπολυτίκιον τῆς Ἀγίας Ἄννης.

3. Τροπάρια ἀπό τόν ἑσπερινό τῆς Πεντηκοστῆς.

ΕΚΚΛΗΣΗ

ΠΡΟΣ ΤΑ ΜΕΛΗ ΚΑΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΤΟΥ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΜΑΣ «ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ»

Αγαπητά μας μέλη και συνεργάτες του Σωματείου μας σās ἐνημερώνουμε, σέ σχέση μέ τή δυσάρεστη πραγματικότητα τῶν οἰκονομικῶν τοῦ Σωματείου μας, πού ἀρχίζει νά προκύπτει ἐξ αἰτίας τῆς δεινῆς κατάστασης, πού βιώνει ἡ Πατρίδα μας, ὅτι τό Φιλανθρωπικό Σωματεῖο μας συνεχίζει νά συμπαρίσταται στούς ἀνθρώπους, πού δοκιμάζονται καί πλήττονται ἀπό τή φτώχεια, τήν ἀνεργία καί τήν ἐγκατάλειψη.

Σέ πείσμα ὅμως τῆς νοσηρῆς αὐτῆς κατάστασης, στήν ὁποία ὁδήγησαν τή χώρα μας ἄνθρωποι ἄσχετοι πρός τήν πίστη καί τήν Πατρίδα μας, ἐλπίζουμε πῶς μέ τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ καί τήν δική σας συμπαράσταση, τό Σωματεῖο μας δά συνεχίσει τό φιλανθρωπικό του ἔργο, τό ὁποῖο προσφέρει στούς ἀσθενεῖς, πεινασμένους καί ἀνήμπορους ἀδελφούς μας ἀπό τό ἔτος 1964, διότι ἡ προσφορά αὐτή πρός τοὺς ἐνδεεῖς ἀδελφούς μας δέν εἶναι μία ἀπλή ὑποχρέωση. Ἡ συμπαράσταση στόν ἐμπερίστατο ἀδελφό μας εἶναι καθῆκον κάθε

ἀνθρώπου. Καθῆκον πού δέν τόν ἀφήνουν ἀδιάφορο οἱ τραγικές εἰκόνες, πού συνδέτουν τήν καθημερινότητά μας. Τοῦ ἀνθρώπου πού αἰσθάνεται πόνο καί θλίψη πάντοτε στό ἄκουσμα τοῦ κλάματος τοῦ πεινασμένου παιδιοῦ, στό θρῆνο τοῦ ξεριζωμένου, στήν ἀπελπισία τοῦ φτωχοῦ. Μποροῦμε ἄραγε νά παραμελήσουμε τή βοήθεια πού ἀποσκοπεῖ στήν πνευματική καί ὑλική ἀνάπλαση καί πρόοδο τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν;

Γιά τό λόγο αὐτό ἡ φιλανθρωπία ἀποτελεῖ καθῆκον κάθε ἀνθρώπου πού ἐπιθυμεῖ νά δίνει ἀπλόχερα τήν ἐλπίδα γιά μία εὐτυχέστερη κοινωνία.

Τέλος μέ τήν εὐκαιρία τῆς εἰσόδου μας στό νέο Ἔτος 2015 τό Διοικητικό Συμβούλιο καί οἱ βοηθούμενοί μας εὐχονται ὁλόψυχα ὁ Κύριος ἑκατονταπλασίως νά ἀμείβει τήν προσφορά σας, νά εὐλογεῖ τό ἔργο πού ἐπιτελεῖτε καί νά χαρίζει πλούσιες τίς εὐλογίες του σέ ἐσās καί τίς οἰκογένειές σας.

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ
ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Ἀποσπάσματα ὁμιλιῶν ΠΕΡΙ ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗΣ

Ἀγίου Ἰωάν. Χρυσοστόμου

Ἡ ἐλεημοσύνη εἶναι ἓνα ἔργο ἄριστο καί προστάτης ὅλων ἐκείνων, πού τήν ἐκτελοῦν· εἶναι πολύ ἀγαπητή εἰς τόν Θεό.

Τόσο μεγάλη εἶναι ἡ δύναμις τῆς ἐλεημοσύνης ὥστε μπορεῖ νά θραύη τά δεσμά, νά διαλύη τό σκοτάδι, νά σβύνη τό πῦρ (τῆς κολάσεως) καί νά ἐξομοιώνη τοὺς ἐλεήμονες μέ τόν Θεό. «Γίνεσθε οὖν οἰκτίρμονες, καθὼς καί ὁ πατήρ ὑμῶν οἰκτίρμων ἐστί». Γίνεσθε εὐσπλαχνικοί καθὼς εἶναι εὐσπλαχνικός δι' ὅλους ὁ οὐράνιος Πατήρ σας, μās παραγγέλει ὁ Κύριος.

– Ὅταν δεῖς κάποιο φτωχό μὴν τόν περιφρονῇσεις, ἀλλά ἀμέσως σκέψου τί δά αἰσθάνοσουν σύ, ἂν ἦσουν εἰς τήν δέση του.

Ἡ ἀξία τῆς Ἐλεημοσύνης δέν ἀποδεικνύεται ἀπό τήν ποσότητα τῶν ἀγαθῶν, πού δίνουμε, ἀλλά ἀπό τήν διάθεση αὐτοῦ πού δίνει. Γνωρίζετε τήν περίπτωση τῆς χήρας τοῦ Εὐαγγελίου· εἶναι καλό νά ἀναφέρουμε πάντοτε αὐτό τό παράδειγμα, ὥστε καί ὁ

φτωχός, βλέποντας τή χήρα πού πρόσφερε τά δύο λεπτά, νά μὴν ἀπογοητεύεται ἐξ αἰτίας τῆς φτώχειας του.

– Κι ἂν ἀκόμη εἶσαι πάρα πολύ φτωχός, πῶς φτωχός καί ἀπό αὐτοὺς πού ζητιανεύουν, δύο λεπτά ἂν προσφέρεις, ἔκανες τό πᾶν· καί ἂν ἀκόμη δώσεις ἓνα κομμάτι κρίθινο ψωμί, γιατί μόνο αὐτό ἔχεις, ὁλοκλήρωσες τό σκοπό τῆς ἐλεημοσύνης.

– Τίποτε δέν εἶναι τόσο ἀγαπητό στό Θεό, ὅσο, τό νά ὠφελῇ κανεῖς τοὺς πάντας.

Ἄς γίνουμε σπλαχνικοί, γιά νά ἐλεηθοῦμε κι' ἐμεῖς ἀπό τόν Θεό καί τοὺς ἀνθρώπους. Τίποτε δέν εἶναι ἴσο μ' αὐτή τήν ἀρετή· τίποτε δέν ἀποδεικνύει τόσο τόν ἀνθρώπινο χαρακτήρα μας ὅσο τό νά εἴμαστε σπλαχνικοί, ὅσο τό νά εἴμαστε φιλάνθρωποι.

– Ὁ Ἀπ. Παῦλος παραγγέλοντας νά συμπάσχουμε μ' ἐκείνους πού βρίσκονται σέ θλίψη καί φτώχεια καί δύσκολες περιστάσεις λέγει «νά ἐπισκέπτεσθε τοὺς ἀρρώστους, νά σκέπτεσθε τοὺς θλιμένους, νά παρηγορεῖτε καί νά ἀνακουφίζετε τοὺς πονεμένους.

– Τέλος ὁ Κύριός μας τονίζει καί τά ἐξῆς ἐπικοδομητικά γιά τήν ἐλεημοσύνη. Ἄς ἀκούσουν μέ προσοχή τοὺς λόγους μου ὅσοι λέγουν ὅτι εἶναι ἀληθινοί χριστιανοί. Ὁ Θεός, ὅταν πρόκειται νά μās θρέψει, δέν λυπεῖται οὔτε τή Σάρκα Του· ὅταν πρόκειται νά μās ποτίσει, δέν λυπεῖται οὔτε τό Αἷμα Του· καί μεῖς δέν δίνουμε εἰς τόν πτωχόν ὀλίγον ἄρτον καί ἓνα ποτήρι δροσεροῦ νεροῦ; καί ποῖα συγγνώμη δά ἔχουμε, ὅταν

ἐνῶ παίρνουμε τόσο πολὺτιμα δῶρα, ἐμεῖς λυπούμαστε νά δώσουμε καί τά πλέον ἀσύμαντα;

Αὐτά λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος
περί ἐλεημοσύνης.

Ἄς μās προβληματίσουν...

H.I.K.

Υπάρχουν γονείς που δεν αγαπούν το παιδί τους. Πιδανώς όλοι δά μέ ρωτήσετε: Είναι δυνατόν τούτο; Δεν δυσκολεύομαι νά απαντήσω αδιάστακτα, ότι τέτοιες περιπτώσεις παρουσιάζονται συχνά. Αιτία είναι ή γκρίνια, ή διαφθορά, ή καχυποψία, ή κούραση, τό διαζύγιο. Τίς περισσότερες φορές όμως κι αν μερικοί γονείς τό αγαπούν, δεν τό εκδηλώνουν ποτέ, σ' ένα θερμό χάδι, σ' ένα χαμόγελο, σ' ένα φιλή, σέ μία δίκαιη αναγνώριση. Κι αυτή ή συμπεριφορά μας γιά τό παιδί είναι μία ψυχρότητα, μία αποστροφή. Κουρασμένοι ή αηδιασμένοι από τή ζωή, δεν θέλομε ούτε τό παιδί μας κοντά μας. Έκείνο τό καημένο έρχεται νά χαϊδευθί μέ τό παιδικό ή μητρικό χέρι. Έμεις τό αποδιώχνομε. Αναγκάζεται νά παραμένη διπλωμένο σέ μία γωνιά εγκαταλελειμμένο απ' όλους, χωρίς γέλιο, χωρίς τρυφερότητα, χωρίς συναισθηματικότητα. Μέσ' στήν κρυάδα ενός τέτοιου σπιτιού παγώνει ή ψυχούλα του καί μάταια ζητεί λίγη θωπεία, λίγη συμπάθεια. Τότε ή φαντασία αρχίζει νά δημιουργή ψεύτικους κόσμους καί τό παιδί μας οδηγείται πρὸς τό γκρεμό.

Ένα τέτοιο κοριτσάκι μās παρουσιάζει κάποιος ξένος παιδαγωγός. Στό σπίτι δεν μπόρεσε νά εύρη τή χαρά καί τή συμπάθεια καί τήν αναζήτησε στό σχολείο από τή δασκάλα της. Αλλά καί ή δασκάλα αρκετές φορές έχει ακριβώς τά χάδια της ή καλομεταχειρίζεται τά συμπαθή παιδιά, τά εϋτραφή, τά όμορφα ή καί χαϊδεύει συμφεροντολογικά. Δεν έρευνά νά διη ποιά έχουν πραγματική ανάγκη από τά χάδια της καί νά θεραπεύση αυτή, τουλάχιστον, τίς πληγές. Τό κοριτσάκι λοιπόν εύρέθηκε κι από τήν δασκάλα της σ' αυτή τή μειονεκτική θέση καί υπόφερε! Φόρεσε μία μέρα μαύρο φουστανάκι καί παρουσιάσθηκε μπροστά στή δασκάλα της μέ φουσκωμένα μάτια. Έκείνη τή χάιδεψε τότε καί τή ρώτησε τί έχει, γιατί φορά μαύρα καί κλαίει. «Πέθανε ή μαμά μου», είπε ή μικρή κι' άρχισε νά κλαίη περισσότερο.... Καταλαβαίνομε τήν επιθυμία της. Έπιθυμούσε νά πεθάνη ή ψυχρή καί άνόητη μαμά, πού άφησε τό κοριτσάκι της νά μαραζώνη στήν ψύχρα μιās φοβερής μονώσεως. Ήθελε στή δέση της νά βάλη τήν καλή δασκάλα.

Έκείνη ούτε κατάλαβε, ούτε εξέτασε τό βάθος της ψυχής της μικρής καί ούτε ένοχλήθηκε από τά έρωτηματικά της. Αφού τήν παρηγόρησε λίγο, τή χαϊδεψε, της έδειξε αγάπη.

Αυτό άρκοϋσε στή μικρή. Άρκοϋσε μόνο ότι τήν πρόσεξε...

Πέρασε πολύς καιρός καί μία μέρα παρουσιάζεται πάλι μπροστά στή δασκάλα της, χαρούμενη πιά, μέ πολύχρωμα ρούχα καί της λέει: «Ό μπαμπάς μου παντρεύθηκε πάλι καί πήρε μία άλλη μαμά!...». Ή δασκάλα χάρηκε μαζί της, αλλά πάλι ούτε υποψιάσθηκε τίποτε. Ύστερα όμως από πολλές μέρες ή δασκάλα έκανε μία επίσκεψη σέ κάποιο σπίτι, όπου τυχαία της συνέστησαν τή μητέρα της μικρής αυτής. Έκείνη πού δεν είχε πατήσει ποτέ στό σχολείο, χάρηκε γιά τήν εύκαιρία καί άρχισε νά έρωτά τή δασκάλα γιά τήν κόρη της.

— Είσθε ή μητριά της; είπε ή δασκάλα. Νά αγαπάτε τήν καημένη τήν μικρή, γιατί υπόφερε πολύ.

— Είμαι ή μητέρα της! απάντησε έκπληκτη εκείνη.

Καί ή δασκάλα, έκπληκτη κι αυτή, διηγήθηκε τά όσα συνέβησαν...

Ή δασκάλα καί ή μητέρα ύστερα κατανόησαν τό βασικό λάθος τους, ότι δεν έδειχναν λίγη συμπάθεια πρὸς τό παιδί, πού τόσο τήν είχε ανάγκη. Ή ψυχή του παιδιού μοιάζει μέ τό βασιλικό της γλάστρας μας. Έφ' όσον του ρίχνουμε λίγο νεράκι, εκείνος εύωδιάζει, όταν όμως λησμονήσωμε τό καθήκον μας αυτό κι εκείνος χάνει τό άρωμά του καί ξηραίνεται.

Ή νέα διδακτική λέγει πρὸς τό δάσκαλο: Μπορεί νά υποφέρης, νά βασανίζεσαι, νά έχης οικογενειακά τραύματα, νά πονήs, νά μισήs, γενικά νά διακατέχεσαι απ' όλα τά έλαττώματα. Όταν όμως πρόκειται νά αντικρύσης τό παιδί, ή όταν εισέρχεται στό κατώφλι του σχολείου, όλο αυτό τό βάρος πρέπει νά μείνη έξω από τό κατώφλι. Μπροστά στό παιδί δά είσαι παιδί, ανάλαφρο όπως εκείνο, όπως σέ δέλη τό παιδί, δά κατέβης στό πνευματικό του επίπεδο, δά παίξης, δά γελάσης, δά χαρήs μαζί του. Όταν εξέλθης από τό κατώφλι, τότε, αν δέλης, μπορείς να φορτωθής τό βάρος καί νά κατευθυνθής πρὸς τό σπίτι σου!

Τό ίδιο λέγει καί πρὸς όλους έμās τούς γονείς. Μπορεί νά μās στενοχωρούν ένα σωρό υποθέσεις, εμπόδια, άποτυχίες, καταστροφές, συγκρούσεις, άνηθικότητες καί ό,τι άλλο τυχαία μās πλήξη. Όταν είμαστε μπροστά στό παιδί, όλα αυτά δά λησμονούνται έξω από τό κατώφλι του σπιτιού. Δεν

πρέπει νά χαλάσωμε τήν άρμονία του σπιτιού καί νά τραυματίσωμε τήν ψυχή του παιδιού μας. Τό παιδί θέλει χαρά. Θά του τήν δώσωμε, όταν γίνωμε παιδί, σκύψωμε καί ακούσωμε τήν ψυχή του παιδιού, όταν διαγνώσωμε τά τραύματά του καί έπουλώσωμε τίς πληγές.

Αν στό σπίτι μας δεν αναπτύσσεται τό θερμό συναίσθημα, τότε τό παιδί μας γίνεται ψυχρό, σαν κι' έμās. Μονιμοποιείται τό συναίσθημα της μειονεκτικότητας, γενικά μεγαλώνει δίχως συναίσθημα. Αυτό επιδρά πολύ σ' όλη του τή ζωή καί ακολουθεί άναγκαστικά τό παιδί δύο λεωφόρους. Ή μία είναι ή λεωφόρος της σκληρότητας, της ψυχρής συμπεριφοράs, του βλοσυρού βλέμματος, της μη συγκινητικότητας, της άσυναισθησίας, της τιμωρίας, του εγκλήματος. Οί εγκληματίες, οί αίμοχαρείs, οί εκτελεστές, οί βασανιστές προέρχονται από τή λεωφόρο αυτή, πού δεν έχει σύντροφο τό γέλιο, τή χαρά, τή συγκίνηση καί τήν αρχή της έχει σ' ένα σπίτι παρόμοιο, μέ μία οικογενειακή άτμόσφαιρα παγερή.

Ή άλλη είναι ή λεωφόρος της συμπάθειας, της αναζητήσεως τρυφερότητας, όπως έκανε τό κοριτσάκι πού αναφέραμε. Τέτοια παιδιά αναζητώντας τήν αγάπη, τή συμπάθεια καί ανήμπορα καί άγνά όπως είναι, πέφτουν δίματα πολλές φορές των επιτήδειων καί παρασύρονται στήν καταστροφή. Ίδίως οί κοπέλλες, μόλις μεγαλώσουν λίγο, πέφτουν στον πρώτο τυχαίο γιά νά εύρουν τήν υποσχόμενη συμπάθεια, τρυφερότητα καί αγάπη κι απ' εκεί οδηγούνται ύστερα στον μαρασμό ή στήν αυτοκτονία!

Σκεφθήκαμε συνεπώς τά αποτελέσματα της ψυχρής συμπεριφοράs μας; Προσοχή! Ό μεγαλύτερος θησαυρός, πού έχομε έδω στή γή, είναι τό παιδί.

Χάρη αυτού του θησαυρού, όλοι οί άλλοι θησαυροί αξίζει νά παραμερισθουν, νά άγνοηθουν. Μόνον τότε δά είμαστε πραγματικά εύτυχείς καί δά έχομε κάποια αξιοπρέπεια, αλλά καί κάποιο σκοπό στήν πρόσκαιρη αυτή ζωή...

Γεώργιος Ρούσκας
Τ. Διευθυντής
Παιδαγωγικής Ακαδημίας

«Τό δόσιμο δεν μετριέται μέ τό χρήμα»

Του Άββα Δωροθέου

Κανένας δεν μπορεί νά πει: «Είμαι φτωχός, μέ τί νά κάνω έλεημοσύνη;». Γιατί καί αν άκόμα δεν μπορείς νά δώσεις τόσα όσα εκείνοι οί πλούσιοι πού έβαζαν τίς δωρεές τους στό θησαυροφυλάκιο του ναού, τότε δώσε δύο λεπτά, σαν εκείνη τή χήρα τή φτωχή, καί τά δέχεται από μέρους σου ό Θεός καλύτερα από τίς δωρεές των πλουσίων. Δεν έχεις ούτε τόσα; Έχεις όμως δυνάμεις καί μπορείς νά έλεήσεις τόν άρρωστο μέ τίς υπηρεσίες σου. Δεν μπορείς ούτε αυτό; Μπορείς μέ τόν καλό σου λόγο νά παρηγορήσεις τόν αδελφό σου. Έλέησέ τον λοιπόν μέ τόν παρηγορητικό λόγο καί άκουσε αυτόν πού λέει: «Ό καλός λόγος είναι προτιμώτερος από τά δώρα». Υπόδεσε τώρα ότι ούτε μέ τό λόγο δεν μπορείς νά δείξεις έλεος. Μπορείς όμως, αν θυμώσει μαζί σου ό αδελφός σου, νά τόν βοηθήσεις άντέχοντάς τον τήν ώρα της ταραχής, τότε πού τόν βλέπεις νά έπηρεάζεται από τόν κοινό σας έχθρό, τό διάβολο. Καί, αντί νά του πεις μία κουβέντα καί νά τόν ταραξείς περισσότερο, μπορείς νά σωπάσεις καί νά έλεήσεις τήν ψυχή του, παίρνοντάς την από τά νύχια του έχθρου. Μπορείς άκόμα, αν άμαρτήσεί εις βάρος σου ό αδελφός σου, νά τόν έλεήσεις καί νά του συγχωρήσεις τήν άμαρτία του, γιά νά συγχωρεθείς καί σύ από τό Θεό. Γιατί ή Γραφή λέει: «Συγχωρείτε γιά νά σās συγχωρέσει καί σās ό Θεός». Καί νά πού έλεεις τήν ψυχή του αδελφού σου, συγχωρώντας του ό,τι σου έκανε. Γιατί ό Θεός μās έδωσε τήν εξουσία, αν θέλουμε, νά συγχωρούμε ό ένας τά σφάλματα του άλλου. Μπορεί λοιπόν νά μήν έχεις μέ τί νά έλεήσεις τό σωμα του συνανθρώπου σου, αλλά έλεεις τήν ψυχή του. Καί υπάρχει μεγαλύτερο έλεος από αυτό, πού προσφέρεται στήν ψυχή του άλλου; Όσο πιο πολύτιμη είναι ή ψυχή από τό σωμα άλλο τόσο καί τό έλεος, πού προσφέρεται στήν ψυχή είναι μεγαλύτερο από αυτό, πού δίνεται στό σωμα.

Επομένως κανένας δεν μπορεί νά πει: «Δεν μπορώ νά κάνω έλεημοσύνη». Ό καθένας μπορεί, ανάλογα μέ τίς δυνατότητες καί τήν κατάσταση, στήν όποία βρίσκεται.

«Ταπεινοφροσύνην αγάπα
καί υπό παγίδος διαβόλου
ού συλληφθήσῃ ποτέ».